

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně

M. T.

zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem
se sídlem v Praze 8, Černého 517/13

proti

žalovanému

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. srpna 2017, č. j. KUKHK-22943/DS/2017/VaD

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 7. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/47442-2017/dum 34350-2016/dum, který uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o silničním provozu“ nebo „silniční zákon“), a uložil jí pokutu ve výši 5.000,- Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Subaru, r. z. x, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa,
 - dne 31. 7. 2016 v 08:26 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 95 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 92 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu,
 - dne 31. 7. 2016 v 08:29 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 79 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně shrnula žalobní námítky do třinácti bodů. V prvním z nich, nazvaném **„Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“**, vytýkala orgánům veřejné správy řadu pochybení. Předně namítala, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla, dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Z rozhodnutí správního orgánu nebylo zřejmé, jak dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán se ve svém rozhodnutí nijak nezabýval ani tím, co automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy. Neuvedl ani, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Neprovedl tedy logicky ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Přitom otázka, zda je použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, je zcela zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Protože žalovaný svůj závěr, že rychlost vozidla byla měřena automatizovaným technickým prostředkem používaným

bez obsluhy, nijak neodůvodnil, žalobou napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nelze seznat, na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k závěru, že rychlost byla měřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. K výše uvedenému poukázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“; všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86: „Užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčité právní pojmy „výnálezce“ a „odborník“ (§ 6 zákona č. 527/1990 Sb., o výnálezech a zlepšovacích návrzích), aniž náležitě objasnil obsah a význam těchto pojmů v rozsahu potřebném pro posouzení dané věci, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. S odkazem na zásadu *in dubio pro reo* lze dle žalobkyně předpokládat, že použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy nebyl – a tedy, že podmínka projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nebyla splněna. Pro tento důvod považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné.

4. Správní orgán měl dále pochybit v tom, že uznal žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu provozovatele vozidla, neboť v době rozhodování žalovaného skutková podstata takového deliktu již neexistovala. Přesto byla žalobkyně uznána vinnou naplněním této skutkové podstaty. Námitku žalobkyně označila „**Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125 f odst. 1 zákona o silničním provozu**“. Správní delikt provozovatele vozidla byl novelou silničního zákona, č. 183/2017 Sb., zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále také „doprovodný zákon“ nebo „zákon č. 183/2017 Sb.“) nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Protože se jednalo o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobkyně, žalovaný měl dle jejího názoru rozhodnutí správního orgánu zrušit. Žalobkyně nemohla být uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval. I pro tento důvod shledává napadené rozhodnutí nezákonným.
5. V dalším bodě své žaloby žalobkyně uvedla, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle [§ 125f zákona o silničním provozu](#) zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a [čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod](#). Ve své žalobě žalobkyně podrobně zdůvodňuje své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobkyně v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobkyně dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius*, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) ne jen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobkyně požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla

její odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinila, neboť učinila vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jejím vozidlem předešla (osobu, které vozidlo přenechávala, poučila o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádala si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobkyně údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohla, a nejednala tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohla nijak rozumně zabránit, a přitom mohla legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechala, svůj slib dodrží.

6. Nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodoval správní orgán dle žalobkyně i o uložení sankci, kdy zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak neobsahoval odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Nelze proto přezkoumat, zda uložená sankce byla vůbec uložena v zákonné intenci, či zda byla na samé spodní či horní hranici zákonného rozmezí, příp. v jeho středu. Není ani zřejmé, zda v době nabytí právní moci rozhodnutí, bylo možné jako druh trestu uložit právě pokutu. Dle žalobkyně pak není rozhodné, zda bylo takový trest možné uložit v době spáchání přestupku. Rozhodnutí je proto dle názoru žalobkyně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci a zda byla zákonná též k právní moci rozhodnutí.
7. Žalobkyně dále správnímu orgánu žalobou vytýkala, že se nezabýval tím, zda přestupkový zákon pro ni nepředstavuje příznivější úpravu. Konkrétně pak ustanovení § 44 přestupkového zákona, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Správní orgán nezhodnotil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Dle žalobkyně byl správní orgán povinen o sankci rozhodovat dle ustanovení § 44 přestupkového zákona, i pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dány nebyly a to s ohledem na ustanovení § 112 odst. 3 přestupkového zákona, dle kterého: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“* Žalobkyně nadto zastává názor, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty v jejím případě dány byly. Pokud by správní orgán při ukládání sankce vycházel i z ustanovení § 44 přestupkového zákona, nepochybně by k takovému závěru dospěl. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval přitěžující okolnosti. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobkyně na to, aby dávala pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Je zřejmé, že tak zdůraznil preventivní funkci sankce, od které očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající jí ze zákona o silničním provozu.
8. Další námitkou, označenou **„Pokračující nebo trvající správní delikt“** namítala žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, neboť jeho výrok a odůvodnění je v rozporu, když podle výroku bylo správně rozhodováno o jednom správním deliktu, zatímco podle odůvodnění rozhodoval správní orgán o dvou správních deliktech ve společném řízení. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že se s určitostí jednalo

nejméně o pokračující delikt, kdy připouští, že mohlo jít i o trvající delikt. Ze skutkových okolností případu označila za zřejmé, že k oběma překročením rychlosti došlo tak, že řidič jejího vozidla projížděl dne 31. 7. 2016 obcí Choustníkovo Hradiště a následně, v rozmezí pouhých tří minut obcí Kocbeře.

9. V námitce označené **„Další vady výroku – absence odkazu na § 125e odst. 2 silničního zákona, nepřesné místo přestupku“** žalobkyně namítala, že výrok správního orgánu prvního stupně obsahoval nedostatečnou právní a skutkovou kvalifikaci. Poukazovala konkrétně na to, že ve výroku nebylo uvedeno ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru pokuty, tj. § 125e odst. 2 silničního zákona ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu, ačkoliv se nepochybně jedná o ustanovení, podle kterého bylo ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu rozhodováno, resp. rozhodováno být mělo. Ve výroku není také mylně uveden odvoditelný znak dané skutkové podstaty, a to konkrétně skutečnost, že údajný správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, což vyplývá z § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona. Popis skutku dle žalobkyně musí připouštět subsumci, což podle žalobkyně nebylo splněno, neboť z výroku není zřejmé, zda měl skutek za následek nehodu či nikoli.
10. Dále žalobkyně namítala **neurčitost místa přestupku**, neboť úsek mezi značkami č. IS 12a a IS 12b (žalobkyně v této námitce kombinovala již neplatné označení dopravních značek – IS12a a IS 12b - s označením platným – IZ 4a a IZ 4b) v k.ú. obce Choustníkovo Hradiště se zcela nenachází v této obci ve smyslu silničního zákona, neboť se v podstatné části nejedná o úsek v zastavěném území. Přitom právě zastavěnost území je dle žalobkyně obligatorním znakem obce dle § 2 písm. cc) silničního zákona. V podstatné části úseku, kde mělo podle výroku dojít k překročení rychlosti, tedy neplatí dle žalobkyně rychlostní limit 50 km/h, ale rychlostní limit 90 km/h, neboť se sice může jednat o úsek mezi značkami IS 12a a IS 12b, ale nejedná se o obec, protože úsek není zastavěný. Popis skutku ve výroku není konkrétní natolik, aby bylo možné na základě údajů v něm uvedených učinit závěr, zda došlo k protiprávnímu jednání. Z výroku totiž není dle žalobkyně možné dovodit, zda k překročení rychlosti došlo v zastavěném území, či nikoliv. Žalobkyně současně upozornila, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 silničního zákona, tento rychlostní limit zřejmě neplatí. Nebylo totiž prokázáno, že by se v celém úseku jednalo o zastavěné území. V souladu se zásadou in dubio pro reo bylo proto dle žalobkyně nutné vycházet z toho, že se jednalo o nezastavěné území. Dále žalobkyně namítala, že výrok je nezákonný, jelikož je jím kladeno za vinu jednání, které nebylo prokázáno. Správní orgán totiž ve výroku uvedl, že bylo prokázáno, že řidič vozidla jel nejnížší skutečnou rychlostí 92, a to na úseku mezi značkami IS 12a a IS 12b. K tomu podotýká, že měření bylo provedeno úsekovým rychloměrem, který umí měřit pouze průměrnou rychlost na určitém úseku, přičemž úsek měření je podle ověřovacího listu dlouhý 475 m. Úsek mezi značkami č. IS 12a a IS 12b je však dlouhý zhruba kilometr. Správní orgán proto dle žalobkyně nemohl ve výroku uvést, že řidič vozidla jel na úseku mezi značkami č. IS 12a a IS 12b nejnížší skutečnou rychlostí 92 km/h, neboť měření bylo prováděno pouze na části tohoto úseku, a dále proto, že nebyla zjišťována skutečná rychlost, ale pouze rychlost průměrná. Závěry správního orgánu ve výroku tedy nemají oporu v provedeném dokazování. Kromě toho správní orgán pouze konstatoval, ale nijak neprokazoval, že měřený úsek byl v době změření označen dopravními značkami IZ 4a a aIZ 4b. Za příléhavý k této otázce označila žalobkyně rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, podle něhož: *„Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno*

rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

11. Z uvedeného žalobkyně dovozovala, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a dále, že správní orgán neprokázal, že by alespoň část předmětného úseku byla obcí ve smyslu silničního zákona, že by byla označena příslušnými dopravními značkami a jednalo se o zastavěné území (což lze prokázat opatřením obecné povahy – územním plánem).
12. K měření samotnému pak žalobkyně uvedla další námitku, a to tu, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h odchylku, neuvedl však, odkud takový postup vyplývá, resp. na základě jakého podkladu takto rozhodl. V souvislosti s tím pak namítla, že takový podklad nebyl obsahem spisu a nebyl proveden jako důkaz. Postup správního orgánu při úpravě změřené rychlosti je tedy dle ní nepřezkoumatelný a vyvolává pochybnosti v tom, zda je žalobkyni kladena za vinu průkazná hodnota rychlosti.
13. Námitkou označenou „**Absence konstatování jednání v rozporu s právem ve skutkové větě**“ namítala žalobkyně, že správní orgán ve skutkové větě konstatoval, jaká rychlost jízdy byla vozidlu naměřena, nekonstatoval však, jakou rychlostí žalobkyně jela. Přičemž skutečnost, že vozidlu byla naměřena určitá rychlost není protiprávní. Protiprávní je teprve, jede-li vozidlo touto rychlostí. Skutková věta ve výroku rozhodnutí tak není odrazem zjištěného skutkového stavu, přičemž za zjištěný skutkový stav považuje žalobkyně rychlost, jakou vozidlo vskutku jelo. Žalobkyně namítala, že nemohla být na základě skutkové věty trestána, když jednání v ní označené není protiprávní. Žalobkyně nemohla být trestána za to, jakou rychlost rychloměr zobrazil, ale pouze za to, že její vozidlo takovou rychlostí vskutku jelo.
14. „**Nezměření rychlosti Policií ČR a obecní policií**“ – v této námitce namítá žalobkyně porušení § 79a zákona o silničním provozu, neboť překročení rychlosti vozidla nebylo zjištěno na základě měření Policií ČR, případně obecní policií, ale bylo zjištěno pomocí kamer a softwaru k měření rychlosti, a to bez obsluhy kamery a použití softwaru Policií ČR, případně místní obecní policií. Policie ČR a ani místní obecní policie fakticky nezměřila rychlost motorového vozidla. Podle žalobkyně změřilo překročení rychlosti jejího vozidla technické zařízení, které je v majetku soukromé firmy a které bylo touto firmou instalováno a je touto firmou spravováno, neboť z rozhodnutí o správním deliktu se nepodává, že by vlastníkem měřicího zařízení byla obecní policie, případně Policie ČR anebo město. Za účelem zjištění uvedeného navrhovala žalobkyně provedení důkazu – opatření a čtení listin prokazujících majitele měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity a svědeckou výpověď starosty obce Choustníkovo Hradiště a vedoucího obecního policie ke skutečnosti, zda je vlastníkem měřicího zařízení obec, případně jiný subjekt a zda je placeno soukromému subjektu za eventuální pronájem měřicího zařízení a v jaké výši a který subjekt provádí obsluhu měřicího zařízení. To vše v odkazu na rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, 9 As 185/2014-27, ve kterém NSS zaujal názor, že je nutné zkoumat, zda zařízení pro měření rychlosti pokud je ve vlastnictví soukromého subjektu je pouze pronajatým měřicím zařízením, anebo se již jedná o participaci na výkonu veřejné moci soukromým subjektem, jehož obchodním zájmem se stalo, aby bylo uloženo co nejvíce pokut v rámci hmotné zainteresovanosti na výsledcích měření rychlosti motorových vozidel.

15. V námitce označené „**Porušení práva na soukromí žalobce**“ zastávala žalobkyně s odkazem na čl. 7, čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod názor, že ke zjištění správního deliktu došlo nezákonným způsobem, za porušení ústavně zaručeného práva na soukromí osoby, která řídila motorové vozidlo a dále většího počtu jí blíže neznámých osob a dále ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů. Fotografováno je totiž každé vozidlo, jeho osádka a reg. značka při vjezdu do obce, aniž by se dalo předpokládat, že tímto vozidlem bude překročena nejvyšší dovolená rychlost. Tedy i to, které nejvýše povolenou rychlost nepřekračuje. Obrazové záznamy tak jsou sbírány i mimo dovolený účel, a to zadokumentování přestupku. Úsekové měření rychlosti tak dle žalobkyně porušuje právo na ochranu osobních údajů. K tomuto uvedla odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu Rakouské republiky ze dne 15. 6. 2007, G147,148/06-15. Data shora uvedená nelze podle žalobkyně ze strany moci výkonné bez řádného důvodu sbírat a následně vyhodnocovat, zda náhodou nedošlo k přestupku v dopravě. Jako důkaz žalobkyně navrhla svědeckou výpověď starosty obce Chloustníkovo Hradiště a příslušného vedoucího obecní policie k otázce, zda v obci jsou plošně fotografována motorová vozidla.
16. V další ze svých námitek, označené „**Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou**“ žalobkyně namítala, že řidič vozidla nebyl upozorněn, že v obci Choustníkovo Hradiště dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Dále žalobkyně namítala, že neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti.
17. V předposlední námitce, označené „**Neexistence znalosti principu fungování měřícího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřícího zařízení**“ žalobkyně vyjádřila svůj názor, že měření rychlosti bylo provedeno nesprávně, výsledek tohoto měření nebyl v řízení o správním deliktu nijak ověřen, a dále nebyl chybně proveden jako důkaz návodu k obsluze měřícího zařízení, takže nikdo vlastně opravdu neví a ani nemůže zjistit, zda měření proběhlo správně, tj. ve smyslu návodu k obsluze měřícího zařízení. Z rozhodnutí o správním deliktu se totiž podává, že správní orgán se spokojil s fotografií příjezdu a odjezdu motorového vozidla do obce, do které je vepsán údaj o času pořízení fotografie a změřené rychlosti. Není vůbec zřejmé, zda fotografie a výpočet překročení rychlosti učinila soukromá firma anebo orgán veřejné moci. Jestliže má mít obviněný z přestupku možnost se skutečně a efektivně hájit, musí mít možnost se seznámit s návodem k obsluze měřícího zařízení, aby měl vůbec šanci namítat nedodržení návodu k obsluze měřícího zařízení. V průběhu řízení o správním deliktu správní orgán neopatřil a neprovedl jako důkaz návod k obsluze měřícího zařízení a nezjistil tak dostatečně skutkový stav věci, jestliže mu není známo, jak má řádně probíhat měření rychlosti zařízením SYDO Traffic Velocity. Výrobce měřícího zařízení má být firma GEMOS CZ, spol. s r.o. Žalobkyně proto navrhla, aby alespoň soud opatřil návod k obsluze měřícího zařízení, aby měla alespoň formální šanci přezkoumat si, byť až u soudu, zda měření proběhlo správně. Neměla totiž dříve šanci v rámci obhajoby zpochybnit vzorec užitý k tvrzení o překročení rychlosti, pokud jí nebyl sdělen, a ani zpochybnit fyzikální principy, na základě kterých měřící zařízení funguje.

18. „Protiústavnost“ - poslední z žalobních bodů žalobkyně, ve kterém namítala, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
19. Pro výše uvedené žalobkyně navrhla, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož obsah de facto okopíroval.
21. Relevantně se žalovaný vyjádřil pouze ke dvěma žalobními námitkám a to k námitkám označeným „Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“ a „Zavinění“.
22. Dle svého přesvědčení přistoupil žalovaný k řízení odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

A. Skutkový stav věci

23. Správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření) ze dne 30. 8. 2016 s fotodokumentací, k němuž došlo dne 31. 7. 2016 v 08:26 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, při řízení vozidla provozovatele M. T. dat. překročil blíže neustanovený řidič nejvyšší dovolenou rychlost v obci o výše než 40 km/hod., přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, naměřena rychlost jízdy 95 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 92 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
24. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobkyni coby provozovateli vozidla výzvu k podání vysvětlení. Žalobkyně zareagovala dne 3. 11. 2016 přípisem svého zmocněnce, společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., v němž mimo jiné oznámila, že „jí provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě pan S. W.,
25. S odkazem na předmětné vyjádření vyzval správní orgán prvního stupně pana S. W. k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a to Výzvou ze dne 1. 12. 2016, zaslanou na doručovací adresu. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli zpět s označením, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, kdy mu bylo zanecháno poučení s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 5. 12. 2016.

26. Přes shora uvedené bylo správnímu orgánu dne 23. 12. 2016 doručeno podání S. W., označené jako „Vysvětlení“, které obsahuje přiznání k řízení motorového vozidla dne 31. 7. 2016 v 08:26 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov. Údajný řidič vozidla ve svém vysvětlení kromě uvedeného tvrdil, že rozhodně ví, že jel maximální povolenou rychlostí, neboť o radaru ví, a muselo se tak jednat o chybu radaru.
27. Následně bylo šetřením Policie ČR v místě doručovací adresy údajného řidiče dne 2. 12. 2016 zjištěno, že na zvoncích jméno S. W. uvedeno není a dle vyjádření správce domu tento na adrese.
28. Správní orgán se následně pokusil doručit Výzvu k podání vysvětlení podle ustanovení § 60 zákona o přestupcích S. W. na adresu trvalého bydliště – P. 20, 3580 H., R. Tato písemnost se správnímu orgánu vrátila dne 13. 1. 2017 s uvedením důvodu nedoručení „Unbekannt“ (neznámý). To bylo potvrzeno doručovatelem pošty dne 9. 1. 2017.
29. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 20. 4. 2017 v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
30. Správní orgán prvního stupně obdržel dále od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření) ze dne 30. 8. 2016 s fotodokumentací, k němuž došlo dne 31. 7. 2016 v 08:29 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, při řízení vozidla provozovatele M. T., překročil blíže neustanovený řidič nejvyšší dovolenou rychlost v obci o výše než 20 km/hod., přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 79 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
31. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně zareagovala přípisem doručeným správnímu orgánu dne 7. 11. 2016, v němž oznámila, že v tento den měl její vozidlo pan A. K.,
32. S odkazem na vyjádření žalobkyně vyzval správní orgán prvního stupně pana A. K. k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích a to Výzvou ze dne 15. 11. 2016, zaslanou na jeho doručovací adresu. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli zpět s označením, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, kdy mu bylo zanecháno poučení s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 18. 11. 2016.
33. Správnímu orgánu bylo dne 5. 12. 2016 doručeno podání A. K., který se v něm přiznal ke spáchání přestupku a správnímu orgánu současně oznámil, že využívá svého práva a odmítá dále ve věci vypovídat.
34. Následně bylo šetřením Policie ČR v místě doručovací adresy údajného řidiče dne 10. 12. 2016 zjištěno, že na zvoncích ani poštovních schránkách jméno A. K. uvedeno není a dle vyjádření obyvatel domu, včetně předsedkyně SVJ, neměla osoba jménem A. K. v tomto

místě nikdy žádný druh pobytu. Jméno A. K. z oslovených obyvatel domu nikdo v minulosti neslyšel. Z evidence cizinecké policie bylo zjištěno, že A. K. není nijak evidován, tedy nemá veden pobyt ani ubytování v České republice.

35. Správní orgán se následně pokusil doručit Výzvu k podání vysvětlení podle ustanovení § 60 zákona o přestupcích A. K. na adresu trvalého bydliště. Tato písemnost se správnímu orgánu vrátila dne 23. 1. 2017 s uvedením důvodu nedoručení „Adresat Nieznany“ (neznámý). To bylo potvrzeno doručovatelem pošty dne 16. 1. 2017.
36. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 20. 4. 2017 v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
37. Usnesením ze dne 10. 5. 2017 správní orgán I. stupně řízení o správních deliktech provozovatele vozidla spojil.
38. Téhož dne zahájil proti žalobkyni jakožto provozovateli předmětného vozidla správní řízení a současně ji vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání, dne 30. 5. 2017 v 9:00 hodin v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. Závěrem uvedeného úkonu pak správní orgán prvního stupně poučil žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené oznámení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně dne 21. 5. 2017.
39. Na základě výše uvedeného správní orgán prvního stupně dne 30. 5. 2017 provedl důkazy listinami obsaženými ve spise, konkrétně listinami poř. č. 1, 2, 3, 20, a 21 správního spisu, o čemž svědčí Protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili.
40. Dne 7. 6. 2017 tedy správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním deliktu č. j. MUDK-ODP/47442-2017/dum 34350-2016/dum, v němž uložil žalobkyni pokutu ve výši 5.000,- Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, kterým napadla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v plném rozsahu.
41. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry krajského soudu

42. Krajský soud v Hradci Králové na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

43. Správní orgán I. stupně se v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí odvolal na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4 (viz 3. odstavec na str. 11), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy opřel pak i o jiné důkazy, založené ve správním spise (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012, Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, který je přílohou nájemní smlouvy ze dne 2. 12. 2013, veřejnoprávní smlouvu ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, veřejnoprávní smlouvu ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře). Již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“ Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitelného právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
44. Závěr, že rychlost vozidla žalobkyně byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují konkrétně např. články 2. 1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590 a články 2. 1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594.
45. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

46. Dále žalobkyně namítala „neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. K této žalobní námitce, dle které měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť v době jeho rozhodování již neexistoval správní delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, krajský soud stručně konstatuje, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i

hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.

47. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury NSS. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
48. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
49. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů správního práva. Soud má za to, že jednoduše lze v tomto směru odkázat na přechodná ustanovení § 112 přestupkového zákona, konkrétně pak odst. 1, týkající se odpovědnosti za přestupek, tj. hmotného práva a odst. 4 – procesní přechodné ustanovení k probíhajícím řízením. Dle § 112 odst. 1 přestupkového zákona se „na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost, došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.“ Ze srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové úpravy. K této žalobní námitce, dle které měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť v době jeho rozhodování již neexistoval správní delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, krajský soud stručně s ohledem na shora uvedené konstatuje, že s touto se neztotožňuje.

Zavinění

50. K přesvědčení žalobkyně, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze, krajský soud konstatuje, že tento zákon je

zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.

51. V žalobkyní citovaném ustanovení [§ 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb.](#) je stanoveno, že *pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.* V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem, a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. [183/2017 Sb.](#), přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.
52. Jak původní právní úprava [zákona o silničním provozu](#), tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit, a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvalý objektivní odpovědnost žalobkyně zcela bezvýznamné její tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinila. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobkyni příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

53. Dle § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona, účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto použil dosavadní úpravu. Správně zhodnotil obě dvě úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použil úpravu, účinnou v době spáchání správního deliktu. Žalobkyně nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v [§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu](#) ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle [§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu](#) účinného do 30. 6. 2017. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto žalovaný správně užil úpravu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (dosavadní právní úpravu).
54. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, na které správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí odkázal, stanovovalo, že za přestupek se uloží pokuta od 5.000 do 10.000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodů 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f)

bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2. V případě přestupku nejpřísněji postižitelného se měl nezjištěný řidič dopustit porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Z výroku je jasné seznatelné, podle kterých ustanovení správní orgán výši pokuty stanovoval.

Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

55. Žalobkyně dále namítala, že nebyl zohledněn [§ 44 zákona o odpovědnosti za přestupky](#), dle kterého je možné pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
56. Lze přisvědčit, že je povinností správních orgánů (i soudů) dostát ústavnímu požadavku, obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny a i bez řádně uplatněné námítky vždy zkoumat, zda úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku, není pro pachatele příznivější a není ji proto třeba aplikovat. To vyplývá i z § 7 zákona o přestupcích, účinného do 1. 7. 2017. Dle rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 18/2018-59 pak: „pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího. Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce..“. Ze spisového materiálu nyní posuzovaného případu nic takového nevyplývá, proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu irelevantní. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by připadalo v úvahu, pokud by na případ žalobkyně mohl [§ 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky](#) alespoň teoreticky dopadat. V žalobě uváděné skutečnosti (nezjištění přítěžujících okolností, preventivní charakter sankce) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici. Tyto okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o zcela standardní případ deliktního jednání, postihovaného citovanými ustanoveními [zákona o silničním provozu](#). Uváděné okolnosti byly zcela správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.
57. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat [§ 44 zákona o odpovědnosti za přestupky](#), se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. [4 As 96/2018 - 45](#), v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlídnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

58. Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

Pokračující nebo trvající správní delikt

59. Námitku, že se v daném případě jednalo o pokračující či trvající správní delikt považuje krajský soud za zcela irrelevantní. V rámci správního řízení došlo ke spojení řízení ohledně obou projednávaných věcí, v něm byl žalobkyni uložen trest za spojené delikty na spodní hranici závažnějšího z obou přestupkových jednání. Při uložení trestu (výše pokuty) tedy nedošlo k porušení absorpční zásady, ostatně to žalobkyně ani nenamítá. K pokračujícímu správnímu deliktu krajský soud uvádí, že jeho definice vychází analogicky z pokračování v trestném činu, tak jak jej definuje zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník v § 116. Pokračováním ve správním deliktu se proto rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Již první z uvedených znaků (jednota záměru) s ohledem na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla absentuje. I kdyby krajský soud toto pominul, jakýkoli případný záměr je vyvrácen samotnou žalobou, která popírá spáchání jak přestupku, tak potažmo správního deliktu. Žalobkyně žalobou namítá, že v daném případě šlo o pokračující přestupek (potažmo správní delikt), přestože u každého z přestupků označila jiného přestupce, tedy jinou osobu, která měla její vozidlo řídit. I tímto tak sama svoji námitku současně vyvrací. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v důsledku rozporu výroku, ve kterém bylo dle žalobkyně správně rozhodováno o jednom deliktu, zatímco dle odůvodnění rozhodoval správní orgán o dvou deliktech ve společném řízení, krajský soud konstatuje, že ani ve výroku rozhodnutí nerozhodoval správní orgán o jednom deliktu, nýbrž o dvou, kdy po sobě opakující se označení číslem 1) je zřejmou písařskou chybou, která se v druhostupňovém rozhodnutí již nevyskytuje.

Absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, nepřesné místo přestupku

60. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán na str. 14 a 15 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.
61. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky

odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobkyně mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125 f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody, jak se žalobkyně zřejmě mylně domnívá. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení ve věcech přestupků a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.

Vady v určení místa spáchání přestupku

62. Vady v určení místa spáchání přestupku žalobkyně spojovala se situováním měřeného úseku, který podle ní není v celém rozsahu na území obce, kde by byla přípustná nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Podle ní jde totiž o pozemní komunikaci v obci pouze tehdy, je-li celý tento úsek v zastavěném území obce podle jejího územního plánu. To dle žalobkyně v přezkoumávané věci splněno nebylo.
63. Krajský soud předně uvádí, že jednání nezjištěného řidiče/řidičů vozidla provozovatele (žalobkyně) ze dne 31. 7. 2016 jsou přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu a dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona – jde o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/h a více a překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více. Třeba přitom zdůraznit, že zmíněná ustanovení spojují uvedená protiprávní jednání s pojmem „*obec*“ a že dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
64. Pro naplnění skutkové podstaty daného deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce.
65. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkově Hradiště mezi dopravními značkami IZ 4a „*Obec*“ a IZ 4b „*Konec obce*“, vyplývá z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z přímo provedených důkazů mimo ústní jednání správním orgánem dne 30. 5. 2017, a sice z Oznámení o přestupku a z fotodokumentace, jakož i z důkazů (listin) nacházejících se ve správním spisu - Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 3. 2016, č. 8012-OL-70076-16, Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, Veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590,

uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, Veřejnoprávní smlouva ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře, souhlas s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě, včetně souhlasu se součinností dle § 79 zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem, vydaný Dopravním inspektorátem Policie České republiky, Územní odbor Trutnov dne 21. 12. 2015. Všechny tyto listiny, důkazy, jsou od počátku součástí správního spisu a žalobkyně, respektive její zmocněnec se s nimi mohl kdykoliv seznámit.

66. Žalobkyně vytýká správním orgánům, že nebylo prokázáno umístění dopravního značení na začátku a konci obce Choustníkovo Hradiště, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení jednak není pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobkyně nijak nevyvrátila a ani se o to nesnažila nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznikly, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrvala jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Tvrzení žalobkyně, že celý měřený úsek neprobíhal územím obce, tedy že po celé délce měřeného úseku neplatil rychlostní limit 50 km/h, není v žalobě podloženo jediným důkazem. Navíc žalobkyně nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobitelný závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Krajský soud nemá sebemenší pochybnost o místu měření. Tvrzení žalobkyně je pouze ničím nepodloženou spekulací, a vzhledem k uvedenému nemohla být námitka ohledně neurčitosti specifikace místa spáchání přestupku shledána opodstatněnou.

Absence konstatování jednání v rozporu s právem ve skutkové větě

67. K námitce žalobkyně, že správní orgán ve skutkové větě konstatoval, jaká rychlost jízdy byla vozidlu naměřena, nekonstatoval však, jakou rychlostí žalobkyně jela, je předně nutno podotknout, že žalobkyně vozidlo dle jejího vyjádření vůbec neřídila. Namítá-li pak absenci informace, jakou rychlostí jelo vozidlo, z naprosto triviálního logického uvažování je zřejmé, že pokud byla vozidlu naměřena konkrétní rychlost, touto rychlostí vozidlo, které řídila jiná osoba než žalobkyně, jelo. Bez ohledu na shora uvedené však skutková věta výroku rozhodnutí zní úplně jinak, než žalobkyně ve své žalobě uvádí, tedy že vozidlu byla naměřena konkrétní rychlost. Skutková věta výroku rozhodnutí zní tak, že „...řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa dne 31. 7. 2016 v 08:26 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 95 km/h....“. Správní orgán tedy neuvádí naměřenou rychlost jízdy vozidla, nýbrž rychlost, která byla při řízení vozidla, jehož provozovatelem je žalobkyně, naměřena řidiči, jehož totožnost není spr. orgánu známa. Naměřená hodnota se tedy dle výroku správního orgánu jednoznačně vztahuje k řízení vozidla osobou správnímu orgánu neznámou (pachatelem přestupku), která v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Skutek je ve výroku rozhodnutí

dostatečně konkretizován a nemůže být zaměněn s jiným. Žalobní námitka žalobkyně je zcela nedůvodná.

Nezměření rychlosti Policií ČR a obecnou policií

68. Součástí spisového materiálu předloženého soudu je mimo jiné Smlouva o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh této smlouvy (Záruka č. 570765/13, Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic).
69. Obsah těchto listin spolehlivě vyvrací obavu žalobkyně, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obcích Choustníkovo Hradiště a Kocbeře, a potvrzuje respektování § 79a zákona o silničním provozu i jí uvedené judikatury NSS.
70. Z obsahu shora uvedené smlouvy je totiž zřejmé, že soukromý vlastník rychloměru na měření rychlosti v uvedených obcích fakticky neparticipoval. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění uvedené smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřicího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřicí zařízení a software.
71. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán veřejnoprávní smlouvou ze dne 12. 6. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště.
72. Souhlas obce Kocbeře s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem byl dán veřejnoprávní smlouvou ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře.
73. Ani tuto námitku tedy krajský soud neshledal důvodnou.

Porušení práva na soukromí žalobce

74. V souvislosti se zpracováním osobních údajů evidovaných osob je obecní policie povinna řídit se obecnou právní úpravou stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. V tomto případě především § 5 odst. 1 písm. d), podle kterého lze shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.

Neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou – 128

75. K této námitce krajský soud pouze konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou nevyplývá. Více pak nepovažuje soud za nutné se námitkou zabývat.

76. Informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem byly v souladu s § 24b zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii, zveřejněny zveřejněním a umístěním veřejnoprávních smluv na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, obce Choustníkovo Hradiště a obce Kocbeře. Zároveň na úřední desce obce Kocbeře a Choustníkovo Hradiště, je od začátku měření rychlosti vyvěšeno oznámení Městské policie Dvůr Králové nad Labem: „Z důvodu dohledu nad bezpečností silničního provozu je vymezený úsek obce Kocbeře a Choustníkovo Hradiště monitorován automatizovaným technickým systémem používaným bez obsluhy“. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 2. 2014 – dostupné i na adrese <http://krkonosky.denik.cz>. Dále jsou veškeré podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, včetně detailní mapy umístění měřících zařízení, dostupné na stránkách města Dvůr Králové nad Labem, v sekci „Úsekové měření rychlosti.“

Neexistence znalosti principu fungování měřícího zařízení, nemožnost přezkoumat řádnost měření a neprovedení návodu k obsluze měřícího zařízení

77. Přílohou Smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013, je Obecný popis zapůjčeného systému SYDO Traffic Velocity, způsob měření je v něm pečlivě popsán. Popis měřidla, jeho určení, princip měření i uspořádání rychloměru jsou detailně popsány i v Certifikátu o schválení typu měřidla č. 011-CS-C004-12 Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2012, kde je současně na straně 6 uvedena maximální povolená chyba měření rychlosti do a nad 100 km/h. Do 100 km/h se jedná o odchylku ± 3 km/h. Od této maximální povolené chyby se následně odvíjí odečet 3 km/h od naměřené rychlosti, který správní orgán provedl. Žalobkyně, respektive její zmocněnec se s uvedenými dokumenty, které jsou součástí správního spisu, mohli kdykoliv seznámit. To, že této možnosti nevyužili, nelze přičítat správnímu orgánu.

Protiústavnost

78. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se opakovaně zabýval NSS např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
79. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

80. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.
81. Krajský soud shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
82. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. října 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně